

“ON ÉS EL TEU GERMÀ” (GN 4,9)”

Vetlla de Pregària d'Advent

Parròquies de Torelló

El perill de “la globalització de la indiferència”

➤ Cant d'Entrada

1. Veniu, veniu oh Emmanuel,
sou l'esperança d'Israel,
que en trist exili ací tot hora,
redempció de Vós implora.
Exulta! Exulta! Israel
a tu vindrà l'Emmanuel.

7. Veniu, oh Rei Omnipotent,
d'antics oracles compliment.
Veniu, refeu nostra flaqueza,
Déu eternal, font de bonesa.
Exulta! Exulta!...
Amén.

➤ Introducció

“On és el teu germà”, diu el nostre lema pastoral per a aquest any. La frase és bíblica, del llibre del Gènesi (Gn 4,9). Un doble context va motivar que l'escollíssim. Per un costat les situacions que vivim en el nostre món on tantes i tantes persones no són pas tractades com a germans sinó més aviat al contrari. L'altre és la crida a la misericòrdia feta pel papa Francesc que desitja que ressoni al llarg de tot l'any. Perquè de manera insistent va alertant contra el perill de que caiguem en la indiferència que tant caracteritza el món en què vivim.

Val la pena fer-ne reflexió i pregària. Per això sentirem amb calma la lectura de la primera vegada que Déu adreça una pregunta a l'home. I la pregunta és: “On ets Adam?”. Després veurem com la pregunta es concreta en el moment de la mort d'Abel a mans de Caïn: “On és el teu germà?”. I escoltarem el clam dels qui pateixen més durament aquest mal que clama al cel, per boca de les mares dels innocents màrtirs a mans de l'Herodes del seu moment. I el drama es continua repetint i Raquel segueix plorant.

Farem la pregària de la següent manera. Escoltarem cadascun d'aquest textos que hem dit, seguit de salms del temps d'Advent, que farem a dos cors, amb un silenci i un cant, per arribar al text sencer de l'homilia del papa Francesc a Lampedusa on desenvolupa aquests textos bíblics. Acabarem la vetlla amb el Magníficat de Maria i el Parnostre.

Que tot ens ajudi a preparar-nos per a celebrar en el misteri Nadal que Déu s'ha fet germà nostre. I es continua fent present en cada germà. Tant de bo aprenguem a descobrir-lo cada dia.

➤ Oració

Preguem.

Mireu, oh Déu, el vostre poble que espera, ple de fe, la festa del naixement del vostre Fill;
concediu-li d'arribar amb alegria a les festes de Nadal i de celebrar-les solemnement amb el goig de
l'Esperit.
Per nostre Senyor Jesucrist...

Lectura del llibre del Gènesi

La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet.

Preguntà, doncs, a la dona:

–Així, Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?

La dona va respondre a la serp:

–Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem.

La serp li va replicar:

–No, no moriríeu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu igual com déus: coneixeríeu el bé i el mal.

Llavors la dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar i feia goig de veure, i que era temptador de tenir aquell coneixement, en va collir i en va menjar; i va donar-ne també al seu home, que en menjà amb ella. Llavors a tots dos se'ls obriren els ulls i es van adonar que anaven nus. Van cosir fulles de figuera i se'n feren faldars.

Quan l'home i la dona van sentir els passos del Senyor-Déu, que es passejava pel jardí a l'aire fresc de la tarda, es van amagar entremig dels arbres del jardí, perquè el Senyor-Déu no els veiés.

Però el Senyor-Déu cridà l'home i li va dir:

–On ets?

Ell li va respondre:

–He sentit que et passejaves pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.

El Senyor-Déu li replicà:

–Qui t'ha fet saber que anaves nu? És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit?

L'home va respondre:

–La dona que has posat al meu costat m'ha ofert el fruit de l'arbre i n'he menjat.

Llavors el Senyor-Déu va dir a la dona:

–Per què ho has fet, això?

Ella va respondre:

–La serp m'ha enganyat i n'he menjat.

El Senyor-Déu va dir a la serp:

–Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegars damunt el ventre i menjaràs pols tota la vida. 15 Posaré enemistat entre tu i la dona, entre el teu llinatge i el seu. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló.

Després digué a la dona:

–Et faré patir les grans fatigues de l'embaràs i donaràs a llum enmig de dolors. Desitjaràs el teu home, i ell et voldrà dominar.

Després va dir a l'home:

–Ja que t’has escoltat la teva dona i has menjat el fruit de l’arbre que jo t’havia prohibit, la terra serà maleïda per culpa teva: tota la vida passaràs fatigues per treure’n l’aliment. La terra et produirà cards i espines, i t’hauràs d’alimentar d’allò que donin els camps. Et guanyaràs el pa amb la suor del teu front fins que tornis a la terra d’on vas ser tret: perquè ets pols, i a la pols tornaràs.

L’home va donar a la seva dona el nom d’Eva, perquè ella ha estat la mare de tots els qui viuen.

Llavors el Senyor-Déu va fer túniques de pell i va vestir l’home i la dona.

Després el Senyor-Déu digué:

–L’home s’ha tornat com un de nosaltres: ja coneix el bé i el mal! I si ara agafa el fruit de l’arbre de la vida, el cull i en menja, viurà per sempre!

Llavors el Senyor-Déu va expulsar l’home del jardí de l’Edèn, perquè treballés la terra d’on havia estat tret. Un cop l’hagué expulsat, va posar a l’orient de l’Edèn els querubins amb la flama de l’espasa fulgurant per a guardar el camí de l’arbre de la vida.

Paraula de Déu.

➤ Salm 122 (121)

Quina alegria quan em van dir:
«Anem a la casa del Senyor!»
Ja han arribat els nostres peus
al teu llindar, Jerusalem.

Jerusalem, ciutat ben construïda,
conjunt harmoniós!
És allà que pugen les tribus,
les tribus del Senyor,

a complir l’aliança d’Israel,
a lloar el nom del Senyor.
Allí hi ha els tribunals de justícia,
els tribunals del palau de David.

Augureu la pau a Jerusalem:
«Que visquin segurs els qui t’estimen!
Que sigui inviolable la pau dels teus murs,
la quietud dels teus merlets!»

Per amor dels meus germans i els meus amics,
deixeu-me dir: «Que hi hagi pau dintre teu!»
Per la casa del Senyor, el nostre Déu,
et desitjo el benestar.

Glòria al Pare...

➤ Silenci

➤ Cant

El Poble de Déu que fa via,
travessant l’immens arenal,
fugí de cruel tirania
i ara acampa sota el cel blau,
s’acosta a la terra llunyana,
pel seu Déu promesa als antics,
on tota dissort és llevada
en un món joiós i tranquil.

**Vers tu, Terra promesa,
el Poble de Déu alça el braç.
Vers tu Terra Promesa,
adreça l’amor i la fe;
Vers tu Terra Promesa,
enmig de combats va avançant.
Vers tu, Terra Promesa. Vers tu.**

Lectura del llibre del Gènesi

L'home s'uní a Eva, la seva dona, que va infantar Caín. Ella deia:

–He procreat un noi, gràcies al Senyor.

Més endavant va infantar Abel, germà de Caín. Abel era pastor d'ovelles i Caín treballava la terra. Acabades les collites, Caín va presentar al Senyor una ofrena dels fruits de la terra. Abel va oferir també les primeres cries del ramat amb el greix de les víctimes.

El Senyor va acollir favorablement Abel i la seva ofrena, però no acollí Caín i la seva. Caín es va irritar molt i anava amb el cap baix. El Senyor li digué:

–Per què estàs irritat i no aixeques el cap? Si obres bé, seràs acceptat; però, si no obres bé, el pecat aguaita a la porta: ell et desitja, però tu l'has de dominar.

Caín va dir al seu germà Abel:

–Sortim al camp.

Un cop van ser al camp, Caín es va llançar sobre el seu germà Abel i el va matar.

Llavors el Senyor va preguntar a Caín:

–On és el teu germà Abel?

Ell va respondre:

–No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?

El Senyor li replicà:

–Què has fet? La sang del teu germà clama a mi des de la terra! Des d'ara, doncs, seràs maleït de la terra, que ha obert la boca per recollir de les teves mans la sang del teu germà. Quan treballis la terra, ja no et donarà els seus fruits. Aniràs pel món errant i fugitiu.

Caín respongué al Senyor:

–El meu crim és massa gran per a poder-lo suportar. Des d'avui em bandeges de la terra fèrtil, i m'hauré d'amagar de la teva presència. Aniré pel món errant i fugitiu, i el primer que em trobi em matarà.

El Senyor li va replicar:

–Això, no! Si algú mata Caín, Caín serà venjat set vegades.

Llavors el Senyor el va marcar amb un senyal, perquè no el matessin els qui el trobarien.

Caín es retirà de la presència del Senyor i se n'anà a viure al país de Nod, a l'orient de l'Edèn.

Paraula de déu.

➤ **Salm 146 (145)**

Al·leluia!

Lloa el Senyor, ànima meva.

Lloaré el Senyor tota la vida,
cantaré al meu Déu mentre sigui al món.

No confieu en els poderosos,
homes incapaços de salvar.

Quan expiren, tornen a la terra
i aquell dia es desfan els seus plans.

Feliç el qui troba ajuda en el Déu de Jacob
i espera en el Senyor, el seu Déu,
que ha fet el cel, la terra i el mar,
i tot el que s'hi mou!

Ell es manté fidel per sempre,
fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.

el Senyor guarda els forasters,
manté les viudes i els orfes,
però capgira els camins dels injustos.

El Senyor allibera els presos,
el Senyor dóna la vista als cecs,
el Senyor redreça els qui ensopenguen,
el Senyor estima els justos;

El Senyor regna per sempre;
és el teu Déu, Sió, per tots els segles.
Al·leluia!

Glòria al Pare...

➤ Silenci

➤ Cant

Esperem vostra vinguda:
No tardeu, Senyor Jesús.
Veniu a alliberar-nos:
No tardeu, Senyor Jesús.

4. Déu és prop, truca a la porta.
Ve a escalfar-se a nostra llar.
Vol tastar nostra pobresa
i plantar-hi eternitat. (2)

5. Pregonem amb alegria
les grandeses del Senyor,
i amb la torxa sempre encesa
esperem el seu retorn. (2)

➤ Lectura

Mt 2,13-23

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Quan els savis se n'hagueren anat, un àngel del Senyor es va aparèixer en somnis a Josep i li digué:

–Lleva't, pren el nen i la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo.

Josep es llevà, prengué de nit el nen i la seva mare, se'n va anar cap a Egipte i s'hi quedà fins a la mort d'Herodes. Així es va complir allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: *D'Egipte he cridat el meu fill*.

Quan Herodes es veié burlat pels savis, es va indignar molt, i ordenà que a Betlem i a la seva rodalia matessin tots els nens de dos anys en avall, l'edat que calculava pel que li havien dit els savis. Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Jeremies:

*A Ramà se sent un crit,
plors i grans planys:
és Raquel que plora els seus fills,
i no vol que la consolín,
perquè ja no hi són.*

Després de la mort d'Herodes, un àngel del Senyor es va aparèixer en somnis a Josep, a Egipte, i li digué:

–Lleva't, pren el nen i la seva mare i vés-te'n al país d'Israel, que ja són morts els qui volien matar l'infant.

Josep es llevà, prengué el nen i la seva mare i va tornar al país d'Israel.

Però quan va sentir a dir que Arquelaú regnava a Judea en lloc del seu pare Herodes, tingué por d'anar-hi.

Advertit en somnis, es retirà a la regió de Galilea i se n'anà a viure en un poble anomenat Natzaret. Així es va complir allò que havien anunciat els profetes: «Li diran Natzarè.»

Paraula del Senyor.

➤ **Salm 24 (23)**

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten.
Li ha posat els fonaments als mars profunds;
les bases, a les aigües abismals.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor?
Qui pot estar-se en el seu temple sant?
El qui té el cor sincer i les mans sense culpa,
que no confia en els déus falsos
ni jura per ganys d'enganyar.

Rebrà benediccions del Senyor,
rebrà els favors del Déu que salva.
Aquest és el poble que el cerca:
el poble de Jacob, que busca de veure'l.

Portals, alceu les llindes;

engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria!

Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor, valent i poderós,
és el Senyor, poderós en el combat.

Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria!

Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor de l'univers,
és aquest el rei de la glòria.

Glòria al Pare...

➤ **Text de reflexió:**

LA GLOBALITZACIÓ DE LA INDIFERÈNCIA

Homilia del papa Francesc durant la missa celebrada a Lampedusa el 8 de juliol de 2013

Immigrants morts al mar, per aquestes barques que, en comptes d'haver estat una via d'esperança, han estat una via de mort. Així deia el titular del periòdic. Des que, fa algunes setmanes, vaig saber aquesta notícia, desgraciadament tantes vegades repetida, el meu pensament ha tornat sobre ella contínuament, com una espina en el cor que causa dolor. I llavors vaig sentir que havia de venir avui aquí a pregar, a fer un gest de proximitat, però també a despertar les nostres consciències perquè el que ha succeït no es repeteixi. Que no es repeteixi, si us plau....

Aquest matí, a la llum de la Paraula de Déu que hem escoltat, voldria proposar algunes paraules que més que res remoguin la consciència de tots, ens facin reflexionar i canviar concretament algunes actituds.

“Adam, on ets?": és la primera pregunta que Déu dirigeix a l'home després del pecat. “On ets, Adam?”. I Adam és un home desorientat que ha perdut el seu lloc en la creació perquè pensa que serà poderós, que podrà dominar-ho tot, que serà Déu. I l'harmonia es trenca, l'home s'equivoca, i això es repeteix també en la relació amb l'altre, que no és ja un germà a qui estimar, sinó simplement algú que molesta en la meua vida, en el meu benestar. I Déu fa la segona pregunta: “Caïn, on és el teu germà?”. El somni de ser poderós, de ser gran com Déu, en definitiva de ser Déu, porta a una cadena d'errors que és cadena de mort, porta a vessar la sang del germà!

Aquestes dues preguntes de Déu ressonen també avui, amb tota la seva força. Tants de nosaltres, m'hi incloc també jo, estem desorientats, no estem ja atents al món en què vivim, no ens preocupem, no protegim el que Déu ha creat per a tots i no som capaços tan sols de cuidar-nos els uns als altres. I quan aquesta desorientació aconsegueix dimensions mundials, s'arriba a tragèdies com aquesta a què hem assistit.

“On és el teu germà?", la veu de la seva sang crida fins a mi, diu Déu. Aquesta no és una pregunta dirigida a altres, és una pregunta dirigida a mi, a tu, a cadascun de nosaltres. Aquests germans i germanes nostres intentaven sortir de situacions difícils per trobar una mica de serenitat i de pau; buscaven un lloc millor per a ells i per a les seves famílies, però han trobat la mort. Quantes vegades els qui busquen aquestes coses no troben comprensió, no troben acollida, no troben solidaritat! I les seves veus arriben fins a Déu! I un cop més us dono les gràcies a vosaltres, habitants de Lampedusa, per la vostra

solidaritat. He escoltat, recentment, un d'aquests germans. Abans d'arribar aquí han passat per les mans dels traficants, aquells que s'aprofiten de la pobresa dels altres, aquestes persones per a les quals la pobresa dels altres és una font de lucre. Quant han patit! I alguns no han aconseguit arribar.

"On és el teu germà?". Qui és el responsable d'aquesta sang? En la literatura espanyola hi ha una comèdia de Lope de Vega que narra com els habitants de la ciutat de *Fuenteovejuna* maten el Governador perquè és un tirà, i ho fan de tal manera que no se sàpiga qui ha realitzat l'execució. I quan el jutge del rei pregunta: "Qui ha matat el Governador?", tots responen: "*Fuenteovejuna, Senyor*". Tots i ningú! També avui aquesta pregunta s'imposa amb força: Qui és el responsable de la sang d'aquests germans i germanes? Ningú! Tots responem igual: no he estat jo, jo no hi tinc res a veure, seran altres, certament jo no. Però Déu ens pregunta a cadascun de nosaltres: "On està la sang del teu germà el crit de la qual arriba fins mi?". Avui ningú en el món no se'n sent responsable; hem perdut el sentit de la responsabilitat; hem caigut en l'actitud hipòcrita del sacerdot i del servidor de l'altar, dels quals parlava Jesús en la paràbola del Bon Samarità: veiem el germà mig mort a la vora del camí, potser pensem "pobret", i continuem el nostre camí, no ens competeix; i amb això ens quedem tranquils, ens sentim en pau. La cultura del benestar, que ens porta a pensar en nosaltres mateixos, ens fa insensibles al crit dels altres, ens fa viure en bombolles de sabó, que són boniques, però no són res, són la il·lusió d'allò fútil, d'allò provisional, que porta a la indiferència cap als altres, o millor, porta a la globalització de la indiferència. En aquest món de la globalització hem caigut en la globalització de la indiferència. Ens hem acostumat al patiment de l'altre, no té a veure amb nosaltres, no ens importa, no ens concerneix!

Torna la figura de l'"Innominat" de Manzoni. La globalització de la indiferència ens fa "innominats", responsables anònims i sense rostre.

"Adam, on ets?", "On és el teu germà?", són les preguntes que Déu fa al principi de la humanitat i que dirigeix també a tots els homes del nostre temps, també a nosaltres. Però m'agradaria que ens féssim una tercera pregunta: "Qui de nosaltres ha plorat per aquest fet i per fets com aquest?". Qui ha plorat per la mort d'aquests germans i germanes? Qui ha plorat per aquestes persones que anaven en la barca? Per les mares joves que portaven els seus fills? Per aquests homes que desitjaven quelcom per mantenir les seves pròpies famílies? Som una societat que ha oblidat l'experiència de plorar, de "patir amb": la globalització de la indiferència ens ha tret la capacitat de plorar! En l'Evangeli hem escoltat el crit, el plor, el gran lament: "És Raquel que plora pels seus fills... perquè ja no viuen". Herodes va semblar mort per defensar el seu propi benestar, la seva pròpia bombolla de sabó. I això es continua repetint... Demanem al Senyor que passi el que hagi quedat d'Herodes en el nostre cor; demanem al Senyor la gràcia de plorar per la nostra indiferència, de plorar per la crueltat que hi ha en el món, en nosaltres, també en aquells que en l'anonimat prenen decisions socioeconòmiques que fan possibles drames com aquest. "Qui ha plorat?". Qui ha plorat avui en el món?

Senyor, en aquesta litúrgia, que és una litúrgia de penitència, demanem perdó per la indiferència cap a tants germans i germanes, et demanem, Pare, perdó per qui s'ha instal·lat i s'ha tancat en el seu propi benestar que anestesia el cor, et demanem perdó per aquells que amb les seves decisions a nivell mundial han creat situacions que porten a aquests drames. Perdó, Senyor!

Senyor, que escoltem també les teves preguntes: "Adam, on ets?". "On està la sang del teu germà?".

➤ Silenci

➤ Cant

*De vós naixerà, oh Maria,
el Fill etern de Déu.*

Déu ha beneït la terra santa,
deslliura el seu poble d'Israel.
Per treure'ns de mort i de

tenebres,
com llum ens visita des del cel.

➤ **Càntic de Maria (junts)**

La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions em diran
benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.

El seu nom és sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents:

dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalça els humils.

Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel el seu servent,
com ho havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

Glòria al Pare...

➤ **Parenostre**

➤ **Oració i Benedicció**

Oh Déu, que d'una manera admirable creàreu la dignitat de la naturalesa humana i d'una manera encara més admirable l'heu restaurada;

Feu que participem de la divinitat d'aquell que es dignà a compartir la nostra condició humana.

Ell, que amb vós viu i regna...

➤ **Cant final**

1. Tota la terra espera el Salvador
i el solc obert la paraula del Senyor;
món de lluita i de penes, que vol llibertat,
reclama justícia i cerca veritat.

2. Diu el profeta al poble d'Israel:
de mare verge ens vindrà l'Emmanuel,
serà "Déu amb nosaltres", i el nostre germà;
amb Ell l'esperança al món retornarà.

3. Si el pas se'ns barra, camins hem d'esbrossar,
valls i muntanyes ens cal anivellar.
Si el Senyor ve a nosaltres, anem-lo a trobar,
portals i finestres obrim de bat a bat.

4. A l'establia Jesús bé el recordem
però és entre els homes allà on el trobarem,
i vivim esperant-lo perquè ha de tornar,
quan vingui a buscar-nos, la Vida cantarà.

Parròquia de Montserrat de Torelló, 10 de desembre de 2015